

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

16 päivänä huhtikuuta 1997 *

Asiassa T-66/95,

Hedwig Kuchlenz-Winter, Euroopan parlamentin entisen virkamiehen eronnut aviopuoliso, kotipaikka Kehlen (Luxemburg), edustajanaan asianajaja Dieter Rogalla, Sprochkövel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Armin Machmer, 1 rue Roger Barthel, Bérelange (Luxemburg),

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Joseph Griesmar ja oikeudellisen yksikön virkamies Julian Curall, avustajanaan asianajaja Bertrand Wägenbauer, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jossa kantaja vaatii yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan, että vastaajalla on velvollisuus toisaalta jatkaa kantajan kulujen maksamista yhteisestä sairausvakuutuskassasta ja toisaalta käyttää aloiteoikeuttaan neuvostoon nähden, jotta samassa asemassa kuin kantaja olevat henkilöt voivat hyötyä yhteisestä sairausvakuutusjärjestelmästä, ja toissijaisesti, että Saksan hallituksen huomio kiinnitettäisiin kansallisessa sairausvakuutusalan lainsäädännössä olevaan aukkoon ja sitä vaadittaisiin toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet tämän tilanteen korjaamiseksi,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti A. Saggio sekä tuomarit V. Tiili ja R. Moura Ramos,

kirjaaja: hallintovirkamies A. Mair,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 5.11.1996 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Kantaja, joka on Saksan kansalainen, otettiin vuonna 1956 Euroopan hiili- ja teräsyhteisön tuomioistuimen (jäljempänä EHTY) palvelukseen. Vuonna 1957 hän avioitui Kuchlenzin kanssa, joka myös on Saksan kansalainen, ja vuonna 1958 hän siirtyi Brysseliin Euroopan atomienergiayhteisön (jäljempänä Euratom) komissioon. Hänen miehensä, josta oli tällä välin tullut Euroopan parlamentin virkamies,

- siirrettiin vuonna 1963 Luxemburgiin. Kantaja jätti tällöin toimensa yhteisöissä ja seurasi puolisoaan Luxemburgiin. Kantaja työskenteli kaikkiaan vähän yli seitsemän vuotta yhteisöjen palveluksessa.
- 2 Kantaja lakkasi siitä hetkestä lähtien, jolloin hän lopetti työskentelynsä komissiossa, kuulumasta yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään (jäljempänä yhteinen järjestelmä) omista nimissään, mutta hän oli edelleen vakuutettu virkamiehenä järjestelmään kuuluvan aviomiehensä kautta.
  - 3 Cour d'appel du Luxembourg tuomitsi 10.12.1993 antamallaan tuomiolla, joka tuli lainvoimaiseksi 1.4.1994, kantajan ja Kuchlenzin avioeroon. Tämän tuomion seurauksena aviopuolisot sopivat *Bürgerliches Gesetzbuchin* (Saksan siviililakikirja) eläkeoikeuksien kompensoivaa jakamista avioerotapauksissa koskevien säännösten (BGB:n 1587 pykälä ja sitä seuraavat pykälät) mukaisesti Kuchlenzin yhteisöstä saaman eläkkeen jakamisesta. Juge de paix de Luxembourg vahvisti tämän sopimuksen 5.1.1995.
  - 4 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 72 artiklan 1 b kohdasta ilmenee, että virkamiehen eronnut puoliso voi tietyin edellytyksin edelleen saada hyväkseen sairausvakuutuksen enintään vuoden ajan siitä päivästä lukien, jona avioero on tullut lainvoimaiseksi, joten kantaja sai edelleen etuuksia yhteisestä järjestelmästä.
  - 5 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että Kuchlenz-Winterillä on Luxemburgissa asuvana henkilönä oikeus Luxemburgin sosiaaliturvaan. Koska vaaditut vakuutuskaudet Saksassa eivät ole täyttyneet, hänellä ei sitä vastoin ole oikeutta kuulua Saksan lakisääteiseen sosiaaliturvajärjestelmään. Hän ei myöskään täytä vaadittuja edellytyksiä voidakseen liittyä vapaaehtoisesti Saksan sosiaalivakuutusjärjestelmään, ja yksityiset sairausvakuutuskassat kieltäytyvät vakuuttamasta häntä, koska hän kärsii

vakavasta sairaudesta. Hänen Luxemburgissa saamansa sosiaaliturvan edellytyksenä on asuminen tässä maassa. Näin ollen kantaja väittää, että hän ei voi enää palata Saksaan, koska hänellä ei ole siellä sosiaaliturvaa ja että hänen muuttamisensa pois Luxemburgista merkitsisi sitä, että hän menettäisi ainoan sairausvakuutuksen, joka hänellä on mahdollisuus saada.

- 6 Kantaja teki 7.2.1994 parlamentille, jossa hänen entinen aviopuolisonsa oli työskennellyt virkamiehenä, sekä komissiolle henkilöstösääntöjen 90 artiklan mukaisen hakemuksen, jossa hän vaati tekemään päätöksen siitä, että hänellä olisi oikeus kuulua yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään henkilöstösääntöjen 72 artiklassa määrättyä määräaika kauden kuluessa. Koska komissiolle osoitettu hakemus hylättiin implisiittisellä päätöksellä, kantaja teki 26.7.1994 tästä päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaisen valituksen.
- 7 Yhteisen sairausvakuutusjärjestelmän maksutoimisto ilmoitti kantajalle 26.4.1994 päivätyllä kirjeellä, että tämän kuulumisen yhteiseen järjestelmään päättyy 31.3.1995 eli vuoden kuluttua hänen avioeronsa lainvoimaiseksi tulosta.
- 8 Komissio hylkäsi kantajan 26.7.1994 tekemän valituksen 11.1.1995 päivätyllä kirjeellään. Kantaja nosti 24.2.1995 nyt käsiteltävänä olevan kanteen.
- 9 Kantaja esitti 24.2.1995 myös välitoimia koskevan hakemuksen, joka hylättiin 10.4.1995 annettulla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräyksellä (asia T-66/95 R, Kuchlenz-Winter v. komissio, määräys 10.4.1995, Kok. H. 1995, s. II-287).

Asianosainten vaatimukset

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- toteaa, että vastaajalla on velvollisuus taata se, että kantaja saa edelleen yhteisen järjestelmän mukaiset sairausvakuutusetuudet;
- velvoittaa komission käyttämään aloiteoikeuttaan neuvostoon nähden, jotta samassa asemassa kuin kantaja olevat henkilöt voisivat saada etuuksia yhteisestä järjestelmästä;
- toissijaisesti kiinnittää Saksan hallituksen huomion kansallisessa sairausvakuutusalan lainsäädännössä olevaan aukkoon ja vaatii sitä toteuttamaan tilanteen korjaamiseksi tarvittavat toimenpiteet;
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- jättää kanteen tutkimatta ja toissijaisesti hylkää sen perusteettomana;
- velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.

Tutkittavaksi ottaminen

Kanneperusteet sekä asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 10 Komissio esittää vastauksessaan kolme tutkimatta jättämistä koskevaa perustetta, jotka koskevat ensinnäkin sitä, että kanne olisi pitänyt nostaa parlamenttia eikä

komissiota vastaan, toiseksi sitä, että kantajan vaatimukset johtaisivat siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien antaisi komissiolle määräyksiä, tutkisi abstraktisti yleisen normin laillisuutta ja kääntyisi jäsenvaltion puoleen, ja kolmanneksi sitä, että 26.4.1994 päivätty kirje ei ole riittämättömän päätös.

- 11 Ensimmäisen perusteensa tueksi, jonka mukaan kanne olisi pitänyt nostaa parlamenttia vastaan, komissio esittää kolme perustelua. Ensinnäkin se huomauttaa, että kanteen tarkoituksena on säilyttää kantajan mahdollisuus saada etuuksia yhteisestä järjestelmästä. Nämä etuudet voidaan myöntää hänelle kuitenkin vain sen perusteella, että hänen entinen aviopuolisonsa on parlamentista eläkettä saava virkamies, joka ei koskaan ole ollut komission virkamies. Vain parlamentti voi siis komission mukaan käsitellä tällaista vaatimusta.
- 12 Vastaaja korostaa toiseksi, että kantaja perustaa kanteensa myös siihen, että hän olisi saanut avioerotuomionsa perusteella oman oikeuden puoleen entisen puolisonsa eläkkeestä ja näin ollen hän nauttii tosiasiallisesti virkamiesten henkilöstösääntöjen perusteella eläkettä parlamentista. Hän vaatii etuuksia yhteisestä järjestelmästä juuri tällä perusteella eikä siksi, että hän on entinen Euratomin komission virkamies.
- 13 Komissio väittää lopuksi, että se seikka, että komissio hallinnoi yhteistä järjestelmää siihen sovellettavan säännösten mukaisesti ja se, että 26.4.1996 päivättyssä maksutoimiston kirjeessä on komission hallintoyksikön leima, ei merkitse sitä, että maksutoimiston toimista nostettu kanne voitaisiin nostaa komissiota vastaan. Kanne pitäisi sitä vastoin nostaa sitä toimielintä vastaan, jonka virkamies kantaja on, minkä perusteella hän voi saada yhteisen järjestelmän mukaisia etuuksia. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa tämä merkitsisi sitä, että kantajan, joka on ollut vakuutettu entisen aviopuolisonsa parlamentin virkamiehen aseman perusteella ja joka vaatii edelleen vakuutettuna pysymistä, on nostettava kanteensa parlamenttia vastaan. Tätä tulkintaa tukee se seikka, että kantaja on tehnyt henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti hakemuksen ja valituksen parlamentille, joka hyläten ne perusteettomina on katsonut olevansa toimivaltainen tässä asiassa.

- 14 Vastauksena tähän perusteeseen kantaja väittää, että yhteisöjen virkamiesten yhteisiä järjestelmiä koskeissa kysymyksissä ei tehdä eroa sillä perusteella, mitä toimielintä vastaan kanne on nostettu. Komissiolla on joka tapauksessa määräävä vaikutusvalta näissä järjestelmissä äänten jakautumisen ja sen poliittisen aseman perusteella. Kantaja väittää myös, että komissio toimii yhteisistä järjestelmistä vastuussa olevana organisaationa, kuten asiaan sovellettavissa säännöksissä säädetään. Kantajan mukaan komission leima päätöksessä antaa vaikutelman komission vastuusta ja sen täytyisi näin ollen hyväksyä se, että se on vastuussa. Se seikka, että parlamentti on vastannut kantajan valitukseen, ei johda kantajan mukaan sellaiseen lopputulokseen kuin komissio on päätellyt, kun otetaan huomioon, että komissio on myös vastannut sille osoitettuun valitukseen.
- 15 Kantaja väittää seuraavaksi, että komissio ei voi tutkimatta jättämisen perusteeksi vedota siihen asemaan, jonka perusteella kantaja on nostanut kanteen. Asiaa koskevat henkilöstösääntöjen määräykset on kantajan mukaan osoitettu kaikille virkamiehille ja heidän perheilleen. Toisin kuin komissio väittää, kantajan entinen avio puoliso oli ollut sen virkamies, koska hän oli työskennellyt kymmenen vuotta Euratomin ja hiili- ja teräsyhteisön korkean viranomaisen palveluksessa, ja koska nämä organisaatiot on liitetty komissioon.
- 16 Toisella perusteellaan komissio väittää, että kantajan kanteessa muotoillut vaatimukset on jätettävä tutkimatta. Kantajan vastauksessaan esittämä vaatimus, jonka tarkoituksena on lykätä vaatimusten muotoilu suulliseen käsittelyyn asti, on komission mukaan virheellinen, koska yhteisöjen tuomioistuimen ensimmäisen oikeusasteen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaan vaatimusten muotoilu on asianosaisen eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävä. Komission mukaan vaatimusten ensimmäisessä kohdassa ei tarkoiteta, että komission yksittäistapausta koskeva päätös olisi vaikutukseton, vaan sillä pyritään ennemminkin siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräisi vastaajana olevan toimielimen huolehtimaan siitä, että kantaja pysyisi yhteisen järjestelmän piirissä henkilöstösääntöjen määräysten rajoissa. Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että yhteisöjen tuomioistuin ei voi osoittaa määräyksiä yhteisöjen toimielimelle loukkaamatta hallinnollisen viranomaisen oikeuksia (asia T-510/93, Obst v. komissio, tuomio 20.5.1994, Kok. H. 1994, s. II-461, 27 kohta; asia T-15/91, Bollendorf v. parlamentti, tuomio 10.4.1992, Kok. 1992, s. II-1679, 57 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään voi velvoittaa

komissiota toimimaan vastoin henkilöstösääntöjen nimenomaisia määräyksiä (asiat C-41/88 ja C-178/88, Becker ja Starquit v. parlamentti, tuomio 21.11.1989, Kok. 1989, s. 3807).

- 17 Komissio väittää sen aloiteoikeuden käyttöä neuvostoon nähden koskevan vaatimuksen toisen kohdan osalta, että vain sen tehtävä on todeta tällaisen oikeuden käyttämistä koskeva tarve (asia T-134/89, Hettrich ym. v. komissio, tuomio 17.10.1990, Kok. 1990, s. II-565, 22 kohta). Tämä vaatimusten kohta olisi siis jätettävä tutkimatta. Samoin on siltä osin, kuin siinä oletetaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lausuu abstraktisti yleisesti sovellettavan normin laillisuudesta (asia T-110/89, Pincherle v. komissio, tuomio 12.7.1991, Kok. 1991, s. II-635, 30 kohta; asia T-41/90, Barassi v. komissio, tuomio 25.2.1992, Kok. 1992, s. II-159, 38 kohta ja asia T-42/90, Bertelli v. komissio, tuomio 25.2.1992, Kok. 1992, s. II-181, 38 kohta).
- 18 Lopuksi komissio väittää, että myös vaatimusten kolmas kohta on jätettävä tutkimatta, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa kiinnittää jäsenvaltion huomiota erityiseen oikeudelliseen tilanteeseen.
- 19 Kantaja vaatii vastauksena tähän toiseen perusteeseen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteuttaisi tarvittavat toimenpiteet vaatimusten muotoilun lykkäämiseksi suulliseen käsittelyyn, koska kantaja on tällä välin nostanut laiminlyöntikanteen komissiota vastaan.
- 20 Komissio väittää kolmannessa tutkimatta jättämistä koskevassa perusteessaan, että 26.4.1994 päivätty kirje ei ole riitauttamiskelpoinen päätös ja että kantajan vaatimuksista ei ilmene, että hän vaatii 7.2.1994 tekemästään hakemuksesta tehdyn implisiittisen hylkäävän päätöksen kumoamista taikka 26.4.1994 tehdyn päätöksen kumoamista. Kuten vakiintuneessa oikeuskäytännössä edellytetään, vain toimenpidettä, joka vaikuttaa suoraan ja erikseen kantajan oikeudelliseen asemaan, voidaan

kuitenkin pitää hänelle vastaisena toimenpiteenä (asia T-14/91, Weyrich v. komissio, määräys 7.6.1991, Kok. 1991, s. II-235, 35 kohta ja asia T-135/89, Pfloeschner v. komissio, tuomio 3.4.1990, Kok. 1990, s. II-153, 11 kohta). Riidanalaisessa kirjeessä maksutoimisto vain ilmoitti kantajalle päivän, josta lähtien hän lakkasi kuulumasta yhteiseen järjestelmään. Tämä johtuu kuitenkin suoraan henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 b kohdasta, jossa määrätään, että virkamiehen eronneen aviopuolison sairausvakuutus päättyy automaattisesti vuoden kuluttua avioerosta. Komission mukaan ei siis ollut välttämätöntä, että maksutoimisto teki tällaisen päätöksen ja näin ollen komission mukaan kantajalle vastaista toimenpidettä ei ole. Jos kuitenkin oletetaan, että 26.4.1994 päivätty kirje on riitauttamiskelpoinen toimenpide, komissio kyseenalaistaa sen, onko kantaja noudattanut kolmen kuukauden määräaikaan valituksen tekemiselle, kun otetaan huomioon, että valitus on rekisteröity 9.8.1994.

- 21 Kantaja väittää vastauksena tähän perusteeseen, että hänen valituksensa koski implisiittistä päätöstä hylätä hänen 7.2.1994 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaisesti tekemänsä hakemus. Ottaen huomioon neljän kuukauden määräajan, jonka päätyttyä vaatimus voitiin katsoa implisiittisesti hylätyksi, valitus on kantajan mukaan tehty määräajassa. Kantaja väittää joka tapauksessa, että jos hänen olisi pitänyt ottaa huomioon hänen valituksensa tekemistä koskevan määräajan laskemiseksi 26.4.1994 päivätty kirje, olisi otettava huomioon valituksen 21.7.1994 päivätty postileima eikä 26.7.1994 päivätty komissioon saapumisleima.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 22 Jotta voitaisiin päättää kanteen tutkittavaksi ottamisesta on aluksi määriteltävä sen kohde ja näin ollen tarkasteltava komission esittämää toista tutkimatta jättämistä koskevaa perustetta. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kanteen vaatimusten ensimmäisestä osasta ilmenee, että sen tarkoituksena on, että kantaja kuuluisi henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 b artiklassa määrätyn määräajan päätyttyä yhteiseen järjestelmään.

- 23 Kantaja sai kuitenkin kanteen nostettuaan 26.4.1994 päivätyn komission kirjeen, jossa ilmoitettiin siitä, että kantajan kuuluminen tähän järjestelmään päättyy lähi-aikoina, ja kantaja sai tietää henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaisesti 7.2.1994 tekemänsä hakemuksen, jonka tarkoituksena oli jatkaa tähän järjestelmään kuulumista, implisiittisestä hylkäämisestä. On myös korostettava, että kantaja oli tehnyt 26.7.1994 valituksen näistä kahdesta toimenpiteestä, ja että komissio oli hylännyt sen.
- 24 Edellä esitetyt seikat huomioon ottaen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kanteen vaatimusten ensimmäistä osaa, jonka tarkoituksena on sen toteaminen, että kantajalla on oikeus kuulua yhteiseen järjestelmään, on tulkittava niin, että sen tarkoituksena on edellä mainittujen toimenpiteiden sekä 26.7.1994 tehdystä valituksesta tehdyn hylkäyspäätöksen kumoaminen, koska tässä päätöksessä ei pelkästään vahvisteta aikaisempia toimenpiteitä.
- 25 Tästä seuraa, että vaatimusten tätä osaa ei voida jättää tutkimatta komission toisessa tutkimatta jättämistä koskevassa perusteessaan esittämien syiden perusteella.
- 26 Kanteen vaatimusten muiden osien osalta on hyväksyttävä komission perustelut. Vaatimusten toisesta osasta, jonka tarkoituksena on velvoittaa komissio käyttämään aloiteoikeuttaan, riittää, kun todetaan, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön tuomioistuimet eivät voi antaa määräyksiä yhteisön toimielimille (asia T-507/93, Branco v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 30.11.1995, Kok. H. 1995, s. II-797, 49 kohta). Vaatimusten kolmannesta osasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että sillä ei ole toimivaltaa päättää jäsenvaltion toiminnasta (ks. tästä asia 28/83, Forcheri v. komissio, tuomio 15.3.1984, Kok. 1984, s. 1425).
- 27 Näin ollen komission toinen tutkimatta jättämistä koskeva peruste on osittain hyväksyttävä ja kanteen vaatimusten toinen ja kolmas osa on jätettävä tutkimatta.

- 28 Ensimmäisestä tutkimatta jättämisestä koskevasta perusteesta, joka perustuu siihen, että kanne olisi pitänyt nostaa parlamenttia vastaan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensiksi, että siitä hetkestä lähtien, kun kantaja on lähtenyt Euratomin komissiosta vuonna 1963, hän ei enää ole ollut yhteisöjen virkamies ja että hän sai yhteisen järjestelmän etuuksia parlamentin virkamiehenä eläkkeelle jääneen entisen aviopuolisonsa perusteella. Kantaja osoitti 7.2.1994 parlamentille henkilösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaisen hakemuksen, jonka tarkoituksena oli mahdollistaa kuuluminen edelleen tähän järjestelmään; tämä vaatimus hylättiin.
- 29 Kantaja esitti samana päivänä komissiolle samanlaisen vaatimuksen, jonka komissio rekisteröi 14.2.1994. Tämä vaatimus hylättiin implisiittisesti. Tällä välin kantaja oli saanut edellä mainitun 26.4.1994 päivätyn kirjeen, jossa oli leima "Commission européenne/RCAM". Kantaja teki 26.7.1994 komissiolle valituksen, jossa hän vetosi muun muassa toimielimen huolenpitovelvoitteeseen. Tämä valitus hylättiin 21.12.1994 tehdyllä päätöksellä, joka annettiin tiedoksi 11.1.1995.
- 30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa toiseksi, että sekä 7.2.1994 päivätty vaatimus että 26.7.1994 tehty valitus oli osoitettu komission nimittävälle viranomaiselle ja että komissio ei valitusta koskevassa hylkäävässä päätöksessään missään kohdin väittänyt, että se ei olisi toimivaltainen toimielin ja että kantajan olisi pitänyt kääntyä parlamentin puoleen. Sitä vastoin komissio tarkasteli kantajan väitteitä, myös niitä, jotka koskivat huolenpitovelvoitetta, ja se teki perustellun hylkäävän päätöksen.
- 31 Edellä olevasta ilmenee, että kantaja on tilanteessa, jossa komissio on osoittanut hänelle päätöksen, joka on tehty komission nimittävälle viranomaiselle osoitetun vaatimuksen seurauksena ja jossa toimielin ei vedonnut puuttuvaan toimivaltaansa asiassa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tämä tilanne, joka johtuu vastaajan toiminnasta, on aiheuttanut kantajalle sellaista epävarmuutta, että häntä ei voida moittia siitä, että hän on riitauttanut komission toimenpiteen (ks. asia 50/74, Asmussen ym. v. neuvosto ja komissio, tuomio 30.9.1975, Kok. 1975, s. 1003, 16 kohta).

- 32 Lisäksi on korostettava, että kuten Euroopan yhteisöjen virkamiesten sairausvaikutusta koskevien sääntöjen 16—20 artiklasta ilmenee, komission osallistuminen yhteisen järjestelmän hallinnointiin on erityisen merkittävää.
- 33 Näin ollen ei voida todeta, että kantajalla ei ole oikeutta riitauttaa tällaista komission tekemää päätöstä, koska tällöin päätös jäisi tuomioistuINVALVONNAN ulkopuolelle ja kantajan olisi oikeusturvaa saadakseen esitettävä uusi vaatimus parlamentille.
- 34 Kolmannen tutkimatta jättämistä koskevan perusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lopuksi, että riidanalaisessa päätöksessä tulkitaan kantajaan sovellettavia määräyksiä. Koska tästä päätöksestä johtuu, että kantajan kuuluminen yhteiseen järjestelmään päättyy henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 b kohdassa määrätyn yhden vuoden määräajan mukaisesti, sen mahdollinen kumoaminen mahdollistaisi sen, että kantaja kuuluisi edelleen tähän järjestelmään. Tästä seuraa, että toisin kuin komissio väittää, riidanalainen päätös on kantajalle vastainen ja näin ollen siitä voidaan nostaa kanne henkilöstösääntöjen 91 artiklan mukaisesti.
- 35 Edellä mainituista seikoista seuraa, että vaatimusten ensimmäinen osa, sellaisena kuin sitä on tulkittu edellä 24 kohdassa, on otettava tutkittavaksi.

Pääasia

- 36 Kantaja perustaa kanteensa neljään kanneperusteeseen, joista kolme ensimmäistä koskee huolenpitovelvoitteen, henkilöiden vapaan liikkuvuuden ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen rikkomista, ja neljäs avioeropäätöksessä tunnustetun henkilökohtaisen eläkeoikeuden olemassaoloa.

Huolenpitovelvoitteen rikkomista koskeva ensimmäinen kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 37 Kantaja väittää ensimmäisessä kanneperusteessaan, että hänen epätoivoisen tilanteensa huomioon ottaen komission on huolenpitovelvoitteensa perusteella mahdollistettava hänen kuulumisensa edelleen yhteiseen järjestelmään. Huolenpitovelvoite on kantajan mukaan toteutettava niin, että korvataan niiden edellytysten puuttuminen, joiden täytyessä kantaja on vakuutettu yhteisessä järjestelmässä, eikä huolenpitovelvoitetta voida kantajan mukaan kieltäytyä soveltamasta häneen ottaen huomioon hänen vakava sairautensa. Kantaja kiistää komission väitteen, jonka mukaan huolenpitovelvoite on toteutettava voimassa olevien normien mukaisesti, mikä estää hänen vaatimuksiinsa suostumisen. Kantajan mielestä huolenpitovelvoitteen rajana on ”laki ja oikeus”; tämä mahdollistaa hänen vaatimansa toimenpiteen toteuttamisen.
- 38 Komissio väittää vastauksena ensimmäiseen kanneperusteeseen ensinnäkin, että se on jätettävä tutkimatta, koska se on esitetty tässä muodossa ensimmäisen kerran vasta kanteessa. Kantaja vetosi valituksessa huolenpitovelvoitteeseen vain siltä osin kuin yhteisen järjestelmän edunsaajalla on oikeus kuulua lähtömaassaan voimassa olevaan lakisääteiseen sairausvakuutusjärjestelmään silloin, kun hän lakkaa kuulumasta yhteiseen järjestelmään.
- 39 Vastaja väittää toiseksi, että kantajaa on kohdeltu avokätisesti, koska hän on voinut kuulua yhteiseen järjestelmään vuoden hänen avioeronsa lainvoimaiseksi tulon jälkeen. Koska hänellä oli mahdollisuus saada etuuksia Luxemburgin sairausvakuutusjärjestelmästä, hänellä ei olisi henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 b kohdan perusteella edes ollut oikeutta saada yhteisen järjestelmän mukaisia etuuksia avioeronsa jälkeen. Näin ollen vastaja ei ole mielestään rikkonut huolenpitovelvoitettaan. Kyseinen määräys on komission mukaan muutoin itsessään osoitus toimielimille kuuluvasta huolenpitovelvoitteesta.

- 40 Komissio väittää kolmanneksi, että huolenpitovelvoite on toteutettava voimassa olevien normien mukaisesti (asia T-65/92, Arauxo Dumay v. komissio, tuomio 17.6.1993, Kok. 1993, s. II-597, 36 ja 37 kohta ja asia T-123/89, Chomel v. komissio, tuomio 27.3.1990, Kok. 1990, s. II-131, 32 kohta). Tämän vuoksi komission on mahdotonta pitää kantajaa yhteiseen järjestelmään kuuluvana, koska muutoin se poikkeaisi henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 b kohdan pakottavasta määräyksestä. Tätä määräystä on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tulkittava suppeasti (asia T-41/89, Schwedler v. parlamentti, tuomio 8.3.1990, Kok. 1990, s. II-78, 23 kohta).
- 41 Lopuksi komissio väittää, että koska kantaja vaatii yhteiseen järjestelmään edelleen kuulumista parlamentin entisen virkamiehen entisenä aviopuolisona, huolenpitovelvoitteen rikkomista koskeva väite voidaan esittää ainoastaan parlamenttia vastaan.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 42 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo ensinnäkin, että tämä kanneperuste on tutkittava. Oikeuskäytännöstä ilmenee, että vaikka yhteisöjen tuomioistuimessa esitetyt vaatimukset saavatkin sisältää vain sellaisia riitauttamisperusteita, jotka perustuvat samaan seikkaan kuin valituksessa esitetyt perusteet, mutta että näitä riitauttamisperusteita voidaan kehittää esittämällä kannevaiheessa sellaisia kanneperusteita ja perusteluja, joita ei välttämättä esitetty valituksessa, mutta jotka liittyvät siihen läheisesti (asia T-496/93, Allo v. komissio, tuomio 8.6.1995, Kok. H. 1995, s. II-405, 26 kohta; asia T-36/93, Ojha v. komissio, tuomio 6.7.1995, Kok. H. 1995, s. II-497, 56 kohta ja asia T-36/94, Weir v. komissio, tuomio 12.3.1996, Kok. H. 1996, s. II-381, 28 kohta). Tilanne oli tällainen nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, koska huolenpitovelvoitteeseen vedottiin valitusvaiheesta lähtien ja koska ainoastaan kantajan tästä velvoitteesta tekemät päätelmät ovat muuttuneet kannevaiheessa.
- 43 Kanneperusteen perusteluista on muistutettava, että huolenpitovelvoite on toteutettava voimassa olevien normien mukaisesti ja erityisesti, että kantaja ei voi saada eri toimielimiltä vastausta, joka on erilainen kuin selvistä säännöksistä ilmenee

(em. asia Arauxo Dumay v. komissio, tuomion 37 kohta). Kantajan vaatimuksen tarkoituksena on hänen kuulumisensa yhteiseen järjestelmään henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 b kohdassa määrättyä ajanjaksoa kauemmin, mutta huolenpitovelvoitteen vaikutuksena ei voi olla poikkeaminen tästä normista, jonka selvyttä kantaja ei kiistä. Tämä peruste on näin ollen hylättävä.

Henkilöiden vapaan liikkuvuuden periaatteen loukkaamista koskeva toinen kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 44 Kantaja väittää toisessa kanneperusteessaan, että hänen oikeuttaan liikkua vapaasti yhteisössä rajoitetaan vakavasti, koska hän ei voi asettua asumaan Saksaan siitä syystä, että jos hän muuttaisi pois Luxemburgista, hän menettäisi ainoan käytettävissään olevan sairausvakuutuksen. Vaikka tiettyjä henkilöryhmiä koskee erityis-sääntely, jonka perusteella heille myönnetään laajempia oikeuksia, kuten komissio muistuttaa vastauksessaan, tällaisen sääntelyn olemassaolo ei voi estää vetoamasta vapaan liikkuvuuden periaatteeseen. Tämän periaatteen vastaista olisi se, että kantajan kaltainen henkilö ei voi muuttaa kotipaikkaansa takaisin lähtömaahansa, koska hän ei voi saada asianmukaista sairausvakuutusta erityisten olosuhteiden vuoksi.
- 45 Komissio kiistää tämän perusteen väittäen, että kantajan kaltaisten henkilöiden, jotka eivät harjoita ammattitoimintaa, vapaasta liikkuvuudesta säädetään oleskeluoikeudesta, ammattitoimintansa lopettaneiden palkattujen työntekijöiden ja itsenäisten ammatinharjoittajien oleskeluoikeudesta sekä opiskelijoiden oleskeluoikeudesta 28.6.1990 annetuissa neuvoston direktiiveissä 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 90/366/ETY (EYVL L 180, s. 26, 28 ja 30). Kaikissa näissä direktiiveissä asetetaan kuitenkin oleskeluoikeuden tunnustamisen edellytykseksi se, että asianosaisella on

sairausvakuutus vastaanottavassa valtiossa. Komissio arvioi lisäksi, että kantajan ongelman ydin on Saksan lainsäädännössä; vastaajaa tai yhteistä sairausvakuutusjärjestelmää ei voida saattaa vastuuseen tämän lainsäädännön vaikutuksista.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo aluksi, että kantaja ei väitä joutuneensa kärsimään haittaa Saksan lainsäädännöstä, joka rajoittaa hänen oikeuttaan oleskella tässä maassa. Oleskeluoikeus, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on sen määritellyt, liittyy kuitenkin suoraan hänen Saksan kansalaisuuteensa (asia C-370/90, Singh, tuomio 7.7.1992, Kok. 1992, s. I-4265, 22 kohta). Tästä seuraa näin ollen, että se seikka, että kantaja on aikaisemmin asunut ja harjoittanut ammattitoimintaa toisessa valtiossa, ei aiheuta hänelle rajoituksia Saksassa.
- 47 Siltä osin kuin kantaja väittää, että se, että hänen on mahdotonta hankkia Saksassa sairausvakuutusta, rajoittaa hänen oikeuttaan liikkua vapaasti, on kuitenkin muistutettava, että tälle oikeudelle voidaan säätää rajoituksia ja ehtoja muun muassa johdetussa oikeudessa, kuten EY:n perustamissopimuksen 8 a artiklassa määrätään. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että oleskeluoikeuden käyttämistä koskevan johdetun oikeuden säännöksistä, erityisesti direktiiveistä 90/364/ETY ja 90/365/ETY, ilmenee selvästi, että kantajan kaltaisten henkilöiden osalta, jotka eivät kuulu työtä tekevään väestöön, tämän oikeuden käyttämisen edellytyksenä on sairausvakuutus vastaanottavassa jäsenvaltiossa.
- 48 Tästä johtuu, että sellaisten henkilöiden osalta, jotka eivät kuulu työtä tekevään väestöön, sairausvakuutus on johdetussa oikeudessa säädetty edellytys, josta vapaan liikkuvuuden oikeus riippuu eikä seuraus tästä oikeudesta, kuten kantaja väittää. Kantaja ei siis voi tavoitella kyseisten direktiivien perusteella tässä yhteydessä yhteisen järjestelmän mukaisia sosiaalietuuksia poistaakseen kaikki käytännön esteet, jotka liittyvät hänen paluuseensa maahan, jonka kansalainen hän on.

- 49 Niiden seurausten osalta, joita kantaja väittää itselleen koituvan siitä, että hän ei voi kuulua Saksan sosiaaliturvajärjestelmään, on todettava, että koska kantaja ei koko työikänsä aikana ole kuulunut minkään jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään, hän ei kuulu sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 (EYVL L 149, s. 2) henkilölliseen soveltamisalaan. Tämän vuoksi hän ei voi saada tässä asetuksessa säädettyjä oikeuksia.
- 50 Edellä olevasta seuraa, että asuinpaikan muuttamiseksi lähtömaahan välttämätöntä kantajan kuulumista sairausvakuutusjärjestelmään koskevaa kysymystä ei voida liittää vapaan liikkuvuuden periaatteeseen, sellaisena kuin se on perustamissopimuksessa vahvistettuna ja johdetussa oikeudessa täytäntöönpanutuna. Koska sosiaaliturvajärjestelmiä ei ole yhdenmukaistettu yhteisössä, kantaja kuuluu yksinomaan toisaalta edellä tarkasteltujen Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen asiaan liittyvien määräysten (ks. erityisesti 43 kohta) ja toisaalta asiaa koskevien kansallisten lainsäädäntöjen, tässä tapauksessa Saksan lainsäädännön, soveltamisalaan.
- 51 Näin ollen tämä kanneperuste on hylättävä.

Yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskeva kolmas kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 52 Kantaja väittää kolmannessa kanneperusteessaan, että päätös kieltää hänen kuulumisensa yhteisen järjestelmän sairausvakuutukseen loukkaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska komission, yhteisöjen tuomioistuimen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ja tilintarkastustuomioistuimen entiset jäsenet saavat edelleen etuuksia yhteisestä järjestelmästä silloin, kun he eivät kuulu muuhun

julkiseen sairausvakuutusjärjestelmään. Tätä sääntelyä olisi sovellettava myös kantajaan, joka ei kuulu lähtömaansa sairausvakuutukseen ja joka on siis kyseisten toimielinten entisten jäsenten tilanteeseen verrattavissa olevassa tilanteessa.

- 53 Komissio väittää vastauksena tähän ensiksi, että kyseessä ei ole yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaaminen, koska kantaja ei väitä tulleensa kohdelluksi eri tavoin kuin muut yhteiseen järjestelmään kuuluvien virkamiesten entiset puoliset. Toiseksi komissio väittää, että toimielinten entiset jäsenet, joiden asemaan kantaja vetoaa, ovat vakuutettuja heidän tehtäviensä ja sen tosiseikan perusteella, että heidän toimeksiantonsa ovat ajallisesti rajoitettuja. Entisen aviopuolisonsa virkamies- aseman perusteella vakuutetun kantajan tilanne ei siis ole verrattavissa kyseisten toimielinten jäsenten tilanteeseen. Lopuksi komissio väittää, että kantajan, joka vaatii, että henkilöstösääntöjen 72 artiklaa ei sovellettaisi, tavoitteena on syrjivä kohtelu suhteessa muihin henkilöihin, jotka ovat kantajan tilanteeseen verrattavissa olevassa tilanteessa.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 54 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantajan väittämä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaaminen perustuu siihen tosiseikkaan, että komission puheenjohtajan ja jäsenten sekä yhteisön tuomioistuimen presidentin, tuomarien, julkisasiamiesten ja kirjaajan palkkajärjestelyistä annetun asetuksen N:o 422/67/ETY, N:o 5/67/Euratom, sekä tilintarkastustuomioistuimen jäsenten palkkajärjestelyistä annetun asetuksen (ETY, Euratom, EHTY) N:o 2290/77 muuttamisesta 29 päivänä heinäkuuta 1991 annetussa neuvoston asetuksessa (EHTY, ETY, Euratom) N:o 2426/91 (EYVL L 222, s. 1, jäljempänä asetus N:o 2426/91) mahdollistetaan se, että siinä tarkoitetut henkilöt voivat toimensa lakattua tietyin edellytyksin saada etuuksia yhteisestä järjestelmästä.
- 55 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kyseessä on yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaaminen, kun kahta henkilöryhmää, joiden tosiasiallisessa ja

oikeudellisessa asemassa ei ole olennaisia eroja, kohdellaan eri tavoin tai kun erilaiisiin tilanteisiin suhtaudutaan samalla tavoin (asia T-100/92, La Pietra v. komissio, tuomio 15.3.1994, Kok. H. 1994, s. II-275, 50 kohta).

- 56 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että asetuksessa N:o 2426/91 tarkoitettujen henkilöiden suhde yhteisöön on, toisin kuin virkamiesten osalta, ajallisesti rajoitettu heidän toimeksiantoihinsa liittyvien ehtojen vuoksi. Jos nämä henkilöt eivät toimeksiantonsa päätyttyä aloita ammattitoimintaa, jonka perusteella heillä on oikeus kuulua julkiseen sairausvakuutusjärjestelmään, asetuksen N:o 2426/91 1 artiklalla muutettujen asetusten 11 ja 12 artiklalle annetun sanamuodon mukaan he voivat saada edelleen etuuksia yhteisestä järjestelmästä. Tämän edun tarkoituksena on lieventää aikaisemman ammattitoiminnan keskeytymisestä näille henkilöille aiheutuneita haittoja sen toimeksiannon perusteella, jonka he ovat suorittaneet yhteisön toimielimissä.
- 57 Virkamiehet toimielimiin yhdistävä suhde on erilainen, koska tämä suhde ei ole ajallisesti rajoitettu, joten virkamiesten asema ei ole sama kuin asetuksessa N:o 2426/91 tarkoitettujen henkilöiden. Näin ollen tässä asetuksessa käyttöön otettu järjestelmä ei loukkaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

Kantajan omaa oikeutta eläkkeeseen koskeva neljäs kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 58 Kantaja väittää viimeisessä kanneperusteessaan, että hänellä on henkilökohtainen oikeus puoleen entisen aviopuolisonsa eläkkeestä. Tämä oikeus johtuu kantajan mukaan Saksan lainsäädännöstä, jossa säädetään avioeroasioiden osalta aviopuolisojen eläkeoikeuksien kompensoivasta jakamisesta, ja tämä kantajan oikeus on vahvistettu avioeron myöntäneessä luxemburgilaisessa tuomioistuimessa. Kantaja

väittää siis, että hänellä on oikeus yhteisön eläkkeeseen, ja päättelee tästä, että komissiolla on velvollisuus myöntää hänelle yhteisen järjestelmän mukaiset etuudet, kuten on säädetty muiden vanhuuseläkettä saavien osalta.

- 59 Komissio kiistää tämän perusteen väittäen, että kantajalla ei ole henkilöstösäännöissä tarkoitettua omaa oikeutta eläkkeeseen, vaan toimivaltaisen luxemburgilaisen tuomioistuimen vahvistama oikeus vaatia entisen puolisonsa eläkeoikeuksien jakamista tämän kanssa. Se seikka, että viimeksi mainittu saa eläkettä parlamentista, ei komission mukaan merkitse, että hänen entinen puolisonsa voisi väittää saavansa oman oikeuden yhteisöstä maksettavaan eläkkeeseen. Kantaja, joka on eronnut tehtävistään Euratomissa yli kolmekymmentä vuotta sitten, ei komission mukaan täytä eläkeoikeudelle määrättyjä edellytyksiä eikä myöskään edellytyksiä kuuluu yhteiseen järjestelmään.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 60 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi, että tämän kanneperusteen tarkoituksena on se, että kantajalle tunnustettaisiin yhteisön eläkkeen oikeuden saajan asema siitä syystä, että avioerotuomiossa määrättiin niiden eläkeoikeuksien jakamisesta, jotka kantajan entinen puoliso oli saanut omista nimissään. Tämä tulkinta olisi todellisuudessa sen tunnustamista, että kansalliseen avioerolainsäädäntöön perustuvan jäsenvaltion tuomioistuimen tuomiosta seuraisi sellaisen aseman myöntäminen, jonka saavuttamisen edellytyksistä määrätään Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavissa henkilöstösäännöissä.
- 61 On todettava ensinnäkin, että henkilöstösääntöjen määräysten perusteella tällaista asemaa ei voida myöntää nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Ensinnäkin vanhuuseläkkeeseen oikeutetun virkamiehen käsite, sellaisena kuin se on henkilöstösääntöjen 77 ja 78 artiklassa, ei sisällä niitä, jotka — kuten kantaja, joka on ollut virkamiehenä vain vuodesta 1956 vuoteen 1963 — eivät ole olleet palveluksessa kymmentä vuotta.
- 62 Henkilöstösääntöjen 79 — 81 a artiklasta ilmenee selvästi, että perhe-eläkkeen saajan käsitteestä johtuu, että tämän eläkkeen edellytyksenä on eläkkeensaajan puolison tai entisen puolison kuolema, mistä ei myöskään ole kyse nyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

- 63 Edellä mainituista henkilöstösääntöjen määräyksistä johtuu, että eläkeoikeuden edellytyksenä ovat virkamiehen suorittamat maksut tietyltä ajalta. Vanhuuseläkkeen osalta edunsaaja on maksanut suoraan nämä maksut; perhe-eläkkeen osalta eläkkeensaaja, eli maksut suorittaneen virkamiehen puoliso tai elossa oleva entinen aviopuoliso saa oikeuden, jonka virkamies oli saanut. Nyt käsiteltävänä olevan asian tosiseikat osoittavat selvästi, että kantajan tilanne ei ole tällainen; kantajalla ei siis ole sovellettavien yhteisön sääntöjen mukaan oikeutta eläkkeeseen.
- 64 Tämän vuoksi sen tunnustaminen, että kantajan avioeropäätöksellä olisi sellainen vaikutus, jonka kantaja haluaa sillä olevan, olisi ristiriidassa henkilöstösääntöjen määräysten kanssa, koska niiden soveltamisalaan sisällytettäisiin sellainen tosiasiallinen tilanne, joka ei niiden soveltamisalaan kuulu. Koska etuuskien saaminen yhteisestä järjestelmästä on julkisoikeuden alaan kuuluva sosiaalinen oikeus, kyseisen järjestelmän soveltamisalan määrittely kuuluu yhteisön lainsäätäjän toimivaltaan (tuomio C-163/88, Kontogeorgis v. komissio, tuomio 12.12.1989, Kok. 1989, s. 4189, 11 kohta). Kansallisella tuomiolla ei siis voi olla tällaisen oikeuden luovaa vaikutusta.
- 65 Koska toiseksi kantajan tarkoituksena on, että yhteisön oikeudessa tunnustettaisiin tiettyä Saksan oikeuden oikeussääntöä soveltavan tuomioistuimen päätökselle tiettyjä vaikutuksia, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä on tulkita tämän oikeussäännön tavoitteita. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien toteaa, että vaikutuksella, jonka kantaja haluaa tunnustettavan, ei ole yhteyttä puolisoitten saavuttamien eläkeoikeuksien kompensoivaa jakamista avioeron jälkeen koskevassa Saksan lainsäädännössä tavoiteltujen päämäärien kanssa. Tämän lainsäädännön tarkoituksena on ainoastaan myöntää puolisolille, joka ei ole suorittanut omia maksuja eläkejärjestelmään, osuus toisen puolison saamiin oikeuksiin. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa yhteisön toimielimet ovat varmistaneet tämän tavoitteen, koska parlamentti maksaa suoraan osan kantajan entisen aviopuolison eläkkeestä kantajalle avioerotuomion täytäntöönpanemiseksi.
- 66 Sitä vastoin kyseisellä oikeussäännöllä ei itsessään ole vaikutusta sairausvakuutusjärjestelmään kuulumisen osalta, koska se koskee vain eläkeoikeuksia. Vaikutus, jonka kantaja haluaisi sille tunnustettavan, ei siis ole välttämätön, jotta kyseisellä oikeussäännöllä ja sitä soveltavan kansallisen tuomioistuimen tuomiolla tavoitellut päämäärät saavutettaisiin, eikä missään tapauksessa kuulu tämän oikeussäännön vaikutuksiin.

- 67 Näin ollen myös tämä kanneperuste on hylättävä. Kanne on siis tämän vuoksi hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 68 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kanteen tavoitteena on kuitenkin saada kumotuksi päätös, jolla lopetetaan kantajan henkilöstösääntöjen perusteella saamat oikeudet, jotka hän on saanut sillä perusteella, että hän on ollut naimisissa virkamiehen kanssa, riita-asia kuuluu oikeudenkäyntikulujen osalta työjärjestyksen 88 artiklan soveltamisalaan. On siis sovellettava tätä määräystä, jonka mukaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Kanne hylätään.
- 2) Kumpikin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Saggio

Tiili

Moura Ramos

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä huhtikuuta 1997.

H. Jung

kirjajaaja

II - 662

A. Saggio

presidentti